

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Από σήμερα αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος Πρώτο

Το Ταξίδι στο Σάο Πάολο

Ηταν ένα κυριακάτικο πρωινό του Αυγούστου, στο Σαν Πάολο της Βραζιλίας. Οι πρωινές ακτίνες του ήλιου μόλις είχαν προβάλει δειλά στο παράθυρο σαν να ήθελαν να δείξουν στους ανθρώπους ότι αν και ο Αύγουστος στο νότιο ημισφαίριο είναι μέσα στην καρδιά του χειμώνα εντούτοις στην Βραζιλία ο ήλιος λάμπει για μισή μέρα την άλλη μισή βρέχει σχεδόν κάθε μέρα. Ο Πέτρος ξύπνησε νωρίς εκείνο το κυριακάτικο πρωινό. Συνηθώς σηκωνόταν πιο αργά να πάει στη εκκλησιά. Η εκκλησία, ο άγιος Πέτρος μόλις πριν δυο μήνες είχε τελειώσει και δεν ήταν πολύ μακριά. Η ιορδανική εκκλησία που πηγαίναν πριν τελειώσει η ελληνική ήταν λίγο μακριά. Είχε περάσει το Πάσχα και τον επιτάφιο θρήνο έψαλαν σε δυο γλώσσες, ελληνικά και αράπικα.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι του και πλησίασε το παράθυρο. Τράβηξε την κουρτίνα και κοίταξε έξω. Το δωμάτιο βρισκόταν στον δεύτερο όροφο του ξενοδοχείου. Το μοιραζόταν με ένα άλλον από τον Πειραιά. Έκανε λίγο τον μάγκα. Ήταν της μόδας η μαγκιά εκείνον τον καιρό. Όταν τον έπιανε άρχιζε να κτυπάει με της γροθιές του την ντουλάπα. Σταματούσε όταν οι κόμποι στις γροθιές μάτωναν. Είχε ανοίξει μια μεγάλη τρύπα στην ντουλάπα από τις γροθιές του. Έβρεχε όλη την νύχτα και οι σταγόνες της βροχής πάνω στα φύλλα των δέντρων καθώς έπεφταν επάνω οι ακτίνες του ήλιου τις έκαναν να λάμπουν σαν μαργαριτάρια. Γύρισε πίσω και κάθισε στα πόδια του κρεβατιού του. Με πόσα όνειρα έφτασε σε αυτή την χώρα...

Είχε περάσει ενάμιση χρόνο από την ημέρα που ένα υπερωκεάνιο το έφερε μαζί με χιλιάδες άλλους μετανάστες σε αυτή την χώρα. Να κάνει τι; Να δουλέψει για ένα μεροκάματο. Αφησε γονείς, φίλους, πατρίδα. Ο δάσκαλος του τον είχε διδάξει να αγαπά την πατρίδα του. Του μιλούσε για τους ήρωες

του 21 που έδωσαν την ζωή τους για την ελευθέρια της πατρίδας.

Τι ειρωνεία όμως. Αυτή η πατρίδα εκείνα τα χρόνια το μόνο που έκανε ήταν να μισεί ο ένας το άλλον λόγω ότι άνηκε σε άλλο κόμμα. Το πως θα βοηθούσε τους νέους να έβρισκαν μια δουλειά να μείνουν στον τόπο τους κανένας πολιτικός δεν έκανε τίποτε και έτσι χιλιάδες νέοι και νέες πήραν τον δρόμο της ξενιτειάς.

Ένας από αυτούς ήταν και ο Πέτρος. Ο Πέτρος όμως είχε αλλά όνειρα όταν έφυγε από το χωριό του. Δεν του πέρασε ούτε στιγμή από το νου του ότι θα ζούσε όλη του την ζωή σε άλλη χώρα. Ο λόγος που μετανάστευσε ήταν να δουλέψει μερικά χρόνια και με τη οικονομία του να μαζέψει μερικά χρήματά και να γυρίσει να ζήσει στην πατρίδα που τόσο αγαπούσε. Έφτασε εδώ φεύγοντας από τον Πειραιά με ένα παλιό καράβι, το Μαρινέλα, για την Γένοβα της Ιταλίας και από εκεί με υπερωκεάνιο για το Σάντος της Βραζιλίας μαζί

με αρκετούς μετανάστες παιδιά και αυτοί σαν και αυτόν. Έξι μήνες τον προετοίμαζαν για αυτό το ταξίδι στην Αθήνα. Πέρασε ο καιρός και ήρθε η ώρα να φύγει. Δεν το έπαιρνε άλλο, δεν υπήρχαν δουλειές για αυτόν. Αυτή ήταν η μοίρα του να ξενιτευτεί από 21 χρονών. Το προηγούμενο βράδυ το πέρασε με ένα φίλο του σε ένα ταβερνάκι που ήταν εκεί κοντά με πίνοντας κατοσταράκι και ακούγοντας το ζου βοξ με τραγούδια της ξενιτειάς του Καζαντζίδη.

Το πρωί με τον ηλεκτρικό κατέβηκε στο Πειραιά. Ένα παλιό βαπόρι, το Μαρινέλα, ήταν εκεί. Περίμενε να πάρει τα νιάτα μακριά, ήταν και πολύς κόσμος μαζεμένος άλλοι επιβάτες και άλλοι κρατούσαν μαντήλια και αποχαιρετούσαν τους δικούς τους που θα έφευγαν. Ανέβηκε στην σκάλα του καραβιού και πήγε κατευθείαν στην καμπίνα του. Αυτός δεν είχε κανένα να τον αποχαιρετήσει. Με βουρκωμένα ματιά ταχτοποίησε τα πράγματά του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

Σε λίγο σαν να αποκοιμήθηκε ή ήταν στην φαντασία του δεν μπορούσε να το εξηγήσει σαν σε όνειρο βρέθηκε για λίγο στο χωριό του και μόνο για μια στιγμή σαν να το μετάνιωσε. Που πας είπε στο εαυτό του τόσο νέος μόλις 21 χρονών σε ξένο τόπο μακριά από την θालπωρή της οικογένειας. Αλλά μόνο για λίγο. Δεν ήταν ώρα να αλλάξει γνώμη τώρα. Είναι πολύ αργά και πράγματι σε λίγο το καράβι έριξε δυο σφιριζιές και άρχισε να κινείται σιγά σιγά.

Από την σκέψη του τον ξύπνησε ένας θόρυβος. Άνοιξε τα ματιά του ήταν ένας νέος που μοιραζόταν μαζί του την καμπίνα και τακτοποιούσε και αυτός τα πράγματα του. Άντε ρε υπναρά του είπε από τώρα το έριξες στον ύπνο; Θα σκάσεις εδώ μέσα δεν βλέπεις τη ζεστή που κάνει εδώ. πράγματι δεν υπήρχε κλιματιστικό και η μυρουδιά από της μηχανές μαζί με την ζεστή έκαναν την καμπίνα αποπνιχτική. Ανέβηκαν στο κατάστρωμα. Εκείνη την ώρα το Μαρινέλα είχε